

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 ft — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy hóra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vezeti

A kiket senki sem küldött.

Pécs, 1896. december hó 14

Almélkodva hallgatta mindenki annak idején a hirt, hogy Kardos Kálmán főispán otthagyja a főispáni széket és felcsap képviselőnek. Megindultak a találgatások ennek a különös elhatározásnak az indító oka után; voltak, akik tudni vélték, hogy Kardos felülről kapott intelmet, engedné át főispáni székét annak a várományosnak, aki immár megérett eme bizalmi állás betöltésére; mások meg annak a meggyőződésüknek adtak kifejezést, hogy a főispánt alulról iparkodnak a képviselőházba expedálni abban a reményben, hogy az ekként megüresendő állás előléptetés útján fog majd betölteni; olyanok, akik ezt a lépést Kardos saját elhatározásából eredetnek hitték, voltak a legkevesebben, és éppen ebből az okból egy bizonyos ujság az utóbbi feltevést körömszakadtig iparkodott is propagálni, de ennek dacára, vagy talán éppen ennek következtében, nem nagyon akartak szaporodni ennek a nézetnek hívei.

Annál inkább terjedt az a vélemény, a mely a vármegye házában kereste a főispán távozásának okát, mert napról-napra szaporodtak azok a jelenségek, a melyek ezt a feltevést igazolni látszottak. A vármegye „hivatalos” lapjának a főispáni rendelettel kinevezett ujság hasábjain akkor, amikor

Kardos távozása már végleg elhatározott valósággá lett, felhívás jelent meg oly mozgalom megindítása iránt, a melynek célja lett volna Kardost maradásra bírni, a tulajdonképpeni cél azonban — tudva, hogy Kardos távozása már fait accompli — az volt, hogy az alispánnak főispánná való kinevezése a vármegye óhajának legyen tüntethető; legalább erre következtetett mindenki annak a cikknek abból a passzuszából, a mely a főispán távozását kétszeresen sajnálatosnak jelezte akkor, ha őt nem az alispán követi a megürült méltóságban.

De hát ez az intenció is csütörtököt mondott; a vármegye közönsége nem akart megmozdulni, lehet azért, mert abban a meggyőződésben élt, hogy egyre megy, akárkit ültet a kormány főkéntesnek a főispáni székbe, de lehet azért is, mert talán mégsem felelt meg egészen a valóságnak az az állítás, hogy a vármegye osztatlan és egyhangú közvéleménye az alispán előléptetésében látja a megye legfőbb boldogságát.

A deputáció tehát nem verődött össze s már-már azt hihette az ember, hogy a vármegyén megnyugosznak a dolgok rendjén s megvárják nyugodtan, hogy kit küldje a kormány bizalmasának, anélkül, hogy ezt a bizalmat innét alólról irányítani megpróbálnák.

Akik azonban ezt hitték, azok nem ismerték a vármegyét dirigáló kéz erélyét és kitartását. Sikertelennek már egyszer az ilyen főispánváltoztatás keresztülvitelénél a legaktívabb szerepet játszani; ez buktatta ki Perczel Miklóst s ültette helyébe Kardos Kálmánt, miért ne sikerülhetne most is, a mikor a főispáni szék ismét emberére vár, befolyásolni a kormányt, hogy azt ültesse oda, akit ő akar?

Megmozgatott fűt-fát, hogy ez a befolyás érvényesüljön s hivatkozni lehessen legalább a látszatára annak, hogy a vármegye közhangulata kit óhajtana a főispáni székben látni. Ha ez megvan, a többi aztán az ő dolga. Majd befűt ő aztán Bánffyval azzal, hogy a kormány intencióit csak az a főispán képes a vármegyében sikeresen keresztülvinni, a kit maga a megye közönsége segített állásába jutni, míg ha a közönség által óhajtott egyén mellőzésével ültetnek a megye nyakára főispánt, ez csupa kurucokat fog itt találni, akik már csak azért is iparkodni fognak minden akcióját megbénítani.

Igen ám, de ennek az egész szépen kigondolt okoskodásnak hiányzik az alapja, ha a vármegye közhangulata valami ünnepléses manifesztációban nem nyilatkozik meg. Ezért kellett, ha már a mozgósítási felhívás eredménytelenül hangzott el a pusztaban, legalább egy ici-pici kis deputációt

A „Pécsi Figyelő” tárcája

Doktor Ábel.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

— Ön tehát ma éjjel elhagyja a fővárost Soós ur? kérdezte Schwerteizen grófnő, hintaszékében hátradőlve — az előtte ülő fiatal embertől.

— Igen, méltóságos asszonyom; — már megtáviratoztam szüleimnek jövelemet.

— Szüleinek? hisz, ha jól emlékszem, Ön azt mondta, hogy csupán özvegy édes anyja van?

— Jól emlékszik a grófnő, csakugyan úgy van: de én már megszoktam, öreg anyámat is a szülőkhöz hozzá számítani.

— Igen szép, és oly kedves vonás, — látom nagyon szereti otthonát! a grófnő arca mintha valamivel rózsásabb lett volna.

— Méltóságod azt is szépnek találja, ami nagyon is természetes és a mi nem is lehetne másképp, feleli hűvel Soós Ábel.

— Ó, hisz természetesnek elég természetes; de lássa kedves Soós, Ön jól tudja, hogy milyen Béla, az én szerencsétlen fiam. Mondja igaz lelkére, szeret engem az én gyermekeim? tisztelettel viseltetik irányomban? nem! Ugye bár, nincsen a földkerekségén olyan szeretetre méltó anya, mint én.

— Kérem méltóságos asszonyom . . .

— Tudom mit akar mondani! de ez csak frázis. Ön arra utal, hogy fiatal, majd megváltozik. Tizenhatéves fiúk nehezen javulnak meg, pedig én jobban szeretem, mint a lelkemet! hiszen az én gyermekem!

Schwerteizen grófnő szeméből két csillogó, fénylő könnyecpp hullott barna bársony zekéjére.

— Méltóságos asszonyom; ez nem a kegyed hibája; ilyen tehetséges lángeszű fiút nem nőnek, gyenge nőnek és nem anyának, hanem vaskezü apának kell nevelni. Igen sajnálom, hogy ma le kellett tennem mentori tiszteletet; de édes jó anyám és áldott jó öreganyám, már tovább nem nélkülözhetik gyermeküket! azután pedig, valahára pénzszerezésre is kell gondolnom, mert hát közeledem, rohamosan közeledem ahhoz a korszakhoz, a melyben már mások családot alapítanak.

— De miért nem marad itt a fővárosban, miért nem hozza fel szüleit ide a metropolisba? Nagy praxist biztosíthatnék az újdonsült doktor urnak, mosolyogta a grófnő.

— Ó! az lehetetlen, édes jó anyám nem lenne képes elválni kis városkájától és magam is úgy vágyom valahára otthon lenni, örökre, ott akarunk mi mindnyájan meghalni.

— Szép, kies fekvésű város, jártam már arra.

— Igen? ez meglepő; Méltóságod

még erről soh'sem beszélt. És mikor méltóságot ott jární?

— Én? kérdé zavarral a grófnő — mult héten! De térjünk vissza az elejtett fonalhoz. Ön azt mondta előbb, hogy sajnálja, hogy ma le kell tennie mentori tiszteletet, hát volt oly szives talán valakit kiszemelni, ki ezután Béla nevelője lenne?

— Fájdalom, nem találtam; kiket én ismerem, azok nem vállalkoznak, kiket pedig én nem ismerem, azokat nem merem ajánlani, mert ha nem az én utamon halad a tanító, akkor elrontja azt, amit én építettem.

— Istenem, istenem! de hát akkor mi lesz szerencsétlen fiamból, ha nevelőt jó nevelőt nem kapok?

— Talán elhatározná magát Méltóságos asszonyom arra, hogy Béla grófot a katonai akadémiába küldené, internátusba?

— Arra nem határozhatom el magamat; hisz Ön jól tudja, hogy mily ellenszenvet érenek a katonaság iránt. Szeretett boldogult férjem, egy ilyen szájhős katonának a golyójától halt meg.

— Bocsásson meg méltóságos asszonyom, akaratlanul követtem el e hibát.

— Hagyjuk ezt! hanem fordítsuk meg a kérdést; most én kérdelem Öntől? nem határozhatná el magát arra, hogy tovább is házasznál maradna, Béla nevelésének teljes befejezéséig?

összetoborzani, a melynek szuggerálni le-
hessen, hogy ő képviseli a vármegye köz-
hangulatát s mint ilyen oda álljon a mi-
niszter elé főispánt kérni.

Ez sikerült is, mert hát vannak még
jó emberek a világon, a kik egy kis áldo-
zatra elszánják magukat, ha valakinek a
kedvét meg kell tenni s így jött létre a
pénteki deputáció hat emberből, mert a
„hivatalos” ujságban közölt hetedik tag,
Otocska Géza, magánúgyben járt Budapes-
ten, a deputációban nem vett részt s a
minisztereknél sem járt.

Hogy hogyan lehet küldöttségnek el-
keresztelni hat embert, akiket senki sem
küldött, főleg a mikor egy olyan nagy
közületről van szó, a milyen egy vármegye,
az megint az intéző kéz titka, elég az
hozzá, hogy neki küldöttségre volt szük-
sége s az meglett.

Hogy azonban ez a küldöttség
mennyre képviselte a vármegye közhan-
gulatát, az legjobban kiviláglik annak a
benne résztvevett egypár tagjának a viselke-
déséből, akik az elutazás előtti napon
Pécsett jártak. Egyikök letagadta, hogy
Budapestre utazik, a másik mentegette
magát ismerősei előtt, hogy még gondol-
kozásra sem engedtek neki időt s így
semmiképen sem térhetett ki a kellemet-
len szereplés elől.

Ily lelkes hangulatban álltak a mi-
niszter elé pénteken, mitsem gondolva
azzal, hogy ez milyen szerencsétlen nap.
A hivatalos lap ugyan azzal számol be
közönségének, hogy a ministerek a fent-
járt magánembereket, kik a pénteki
számban még küldöttség voltak, bizo-
sították róla, hogy a főispáni állás be-
töltésének kérdésével a kormány eddig nem
foglalkozott, de a kormányának legfőbb
gondját fogja képezni, hogy oly egyént
állítson a megye élére, aki a két törvény-
hatóság közérdekeinek teljes mértékben
megfelel.

Nos, ha ez a valóság, akkor itt az
ideje, hogy a P. N. pénteki számában jel-
zett monstre-deputáció utnak indul-
jon, mert a közlött válasznál kedvezőbbet
csak nem várhatott az a deputáció, amely
arra esküszik, hogy a vármegye közérde-
kének csak Szily főispánsága felelhet meg.
És mégis mit tapasztalunk?

A hivatalos ujság tegnapi vezércik-
kében eláztatja a fentjárt jó urakat, egész
eljárásukat fölöslegesnek deklarálja, a mely-
lyel nem tettek jó szolgálatot az
ügynek. Hogyan, ha a miniszter azt
mondja, hogy a főispáni kérdéssel a kor-
mány még nem is foglalkozott, de bizo-
sítja, hogy a törvényhatóság érdekének
teljesen megfelelő egyén fog kineveztetni,
akkor eredménytelen lett volna a deputáció?

Hát hogy a deputátus urak teljes
fiaszkóval tértek vissza házi tűzhelyeikhez,
azt mi is tudjuk, de éppen abban rejlik
a fiaszkó, hogy a ministerek válasza egé-
szen másképpen hangzott, mint azt a P.
N. közreadta. Azt mondták ugyanis a mi-
niszterek, hogy „az urak későn járnak.
A minisztertanács már döntött
a főispáni kérdésben s a kineve-
zés már fel is van terjesztve Ó
felsége elé.”

Csakis így érthető a hivatalos ujság
frontváltoztatása, amely még pénteken azt
hangoztatta, hogy „a vármegye közönsége
mindent elkövet, hogy a főispáni székben
Kardos Kálmánt Szily László kövesse”,
vasárnap meg „már „célját tévesztettnek
tartja, ha azok informálnak, kiket a mi-
niszterelnök eddig legalább megkérdezni
elmulasztott és ha a kormánynak szándéka
az volt, hogy az alispánt nevezeteti ki fő-
ispánnak, azt megtette volna az önként
jelentkezett urak nélkül is, ha pedig más
jelöltje van, annak ezen küldöttség eleve
is megnehezítette helyzetét, mert nem lesz
elkerülhető annak látszata, hogy azt a

megye bármily kis töredékének akarata
ellenére helyezte a vármegye élére.”

Nos mégis csak szép dolog az a kö-
vetkezetesség: pénteken a vármegye egész
közönsége megmozgat mindent Szily fő-
ispánsága érdekében, vasárnap pedig még
a látszata is elkerülendő annak, mintha
egy más főispán kinevezése a megye bár-
mily kis töredékének akarata ellenére tör-
ténne.

H i r e k.

Pécs, 1896. december hó 14.

A szomorú disznó.

— Időszerű história, morállal egybekötve. —

Ma reggel, alig ütötte el a városháza
toronyában a félkilencet, egy ember állított
be a rendőrkapitány szobájába. Az ember
kődmenben és nagy bánatban volt s látszott
az arcán, hogy keserűség dagasztja a szívét.

A rendőrkapitány barátságos mosolylyal
fogadta az első panaszoszt, — mert hogy pa-
naszossal van dolga, azt első pillantásra tudta.

A ködmenben és mély bubánatban levő
ember meg se várta, míg kérdezzék, hogy
mi járatban van. Elkezdte ő maga:

— Tekintetes kapitány ur, tanácsot
kérni jöttem.

— Tanácsot? Az van, barátom. Adok
szívesen; csak kalácsot ne kérjen.

A ködmenben és mély bubánatban levő
ember azonban nem mosolyodott el tisztesség-
tudóan a tréfán, hanem folytatta:

— A katalini vásárkor vettem egy
disznót.

— Nos és mi baja? Talán megdöglött?!

— Kérem, kapitány ur, csak tessék
várni. Majd elmondom.

S a panaszos, a kinek fájt, hogy a ka-
pitány ur halálmadárnak csapott fel, egyet
rántott a ködmenén.

— Ugy volt, kérem alássan, hogy vet-
tem egy disznót. A disznó szép volt, jó volt,
kővér volt és vidám volt. Azonban . . .

— Nos? Azonban . . .

— Azonban, mikor haza hajtottam, el-
kezdett szomorkodni.

Dr. Soós Ábel, egész nyakig elpi-
rult; — méltóságos asszonyom nem tehetem.

— De miért nem teheti? Hisz Béla
magántanuló volt mindig?! Vigye azt a
rossz fiut magával haza, — maradjanak ott
egy hónapig, aztán jöjjenek ismét vissza; —
ezt 4-szer is megteheti évenként; természe-
tes, hogy akkor egész más szerződést csinál-
nánk, — más fizetés . . .

— Grófnő?! tiltakozott Soós.

— Nos igen! megkérdezzem az ed-
digi fizetését . . .

— Pardon! méltóságos asszonyom, nem
tehetem, mondá Soós hidegen.

— De Soós ur, — csak nem sértettem
meg; de esedezem, lássa be kétségbeesett
helyzetemet: mit csináljak, ha Ön elhagy ben-
nünket? Vagy szerelme kergeti haza? Egy-
szer akaratlanul is, iróasztalán több százszor
felírva leltem é két szót „szeretlek, imádlak”
— tehát van egy boldog menyasszonya?
Csak vallja meg?

— Méltóságod téved; nincsen menyasz-
szonyom, és nem is lesz soha!

— Nem lesz soha?! szegény Soós ur,
hát megcsalták már hű szívét! hogy ily ke-
reken merészli állítani, hogy nem is lesz so-
ha? Kérem mondja csak, hány éves Soós ur?

— 28 éves vagyok éppen ma, — méltó-
ságos asszonyom!

— Akkor gratulálok! Különbén az
ebédnél még találkozunk. Igen kérem, fon-

tolja meg ajánlatomat; s különösen arra ké-
rem; — sajnáljon meg.

Addig is Isten Önnel!

Dr. Soós Ábel felkelt, mélyen meghaj-
totta magát, és a feléje nyújtott illatos fehér
kezet megcsókolta, — s aztán a szalonon ke-
resztül az előszobába ment, ahol Jakab az
öreg huszár adta a látogatókra fel a kabátot.
Ma azonban Jakab nem volt helyén, hanem
Béla gróf állt ott, fején az öreg Jakab hu-
szár sipkája, testén meg bő huszárkája. Ábel
komor arcára a kacagás került, — olyan mó-
kás jelenet volt, amit az a vézna gyermek
a tulnagyi sipkában és bő attilában mutatott.

— Nő! Soós ur! hallom, hogy haza
megy — és többet nem fog kinozni a kiállhatat-
lan latin és görög nyelvel. Ennek öröme én
adom fel ma búcsúul a kabátját.

— Hát édes Bélám, igen, megyek haza,
és többé nehezen is fogjuk egymást látni;
pedig én azt hittem, hogy gróf ur engem
megszeretett, — azt hittem, hogy csak a
tudományt gyűlöli; — most pedig látom és
hallom, hogy engem is gyűlölt. Ha ezt tud-
tam volna, már régebben elmentem volna,
hogy ne legyek terhére. Most pedig Isten
Önnel gróf ur! kedves anyja, a méltóságos
grófnő — ma ebédre hívott meg ugyan, —
de majd kimentem magamat; — meg aka-
rom a gróf urat kimélni, — hogy egy per-
cig se legyen kénytelen tovább — a társa-
ságomban lenni. — Ezzel könnyedén meg-
hajtva magát, — a folyosón végig az ott levő

2 szobás lakosztályába ment, hogy a még
visszamaradt csomagolást szorgalmazza.

Lakása ajtaján nem tudott bemenni;
be volt zárva; azonban a kulcs a zárban
volt, Ábel kinyitotta az ajtót, és csodálkozá-
sára az öreg Jakabot találta ott kabát és
sipka nélkül — derekasan hozzálátott a cso-
magoláshoz.

— Hát kend mit csinál itt Jakab?

— Ejnye téns doktor ur! hát az ifiu
gróf ur mókázott velem, — elkérte tőlem a
sipkát, meg az attillámat, — és aztán ki-
szaladt a szobából, és rázárta. Hogy hát
valamelyest csináljak, hát becsomagoltam
mindezt, csupa időöltésből kérem szeretettel.

— No ez derék kendtől Jakab; igen
szépen köszönöm. Hát ezt a pipatóriumot
ezzel a 12 drb tajtpipával, dohánydobbal,
szitával, asztalostul magának adom Jakab,
hogy rám gondoljon néha, néha.

— Elfogadja?

— Hogy az Isten csudájában ne fogad-
nám el; — hanem kissé sok a jóból; bizony
legalább 100 forintban van a téns urnak
ugye?

— Azt ne keresse Jakab. Örülök
hogy elfogadja.

— Nagyon, de nagyon köszönöm édes
doktor uram! Az Isten meg is áldja érte.

— No hát Isten vele addig is; — igaz
majd elfeledtem, várjon csak Jakab, majd
egy kártyát visz Ó méltóságának.

— Igen is parancsára.

— Bizonyosan a régi gardáját sajnálta, azért szomorkodott.

— Igenis, kérem alássan. De az idő minden sebire gyógyító irt szokott hozni.

— S a maga disznaja e szabály alól erőszakosan kivonta magát, ugy-e?

— Hát bizony az én disznóm csak szomorkodott tovább. Hiába ápoltam, ettettem, itattam; hiába dicsértem, hogy milyen jó kolbász és sok zsír lesz belőle . . .

— Szerencsétlen ember! Hiszen maga is szomorú lenne, ha közeli halálát emlegetnék!

— Elismerem, hogy hibáztam, kapitány ur. De hát az eszemet is elvette talán az a szomorú disznó.

— S aztán? . . .

— S aztán a disznó napról-napra szomorubb lett a egy borzasztó felfedezésre jutottam.

— Ugyan? S mi volt az?!

— Hogy a disznó már akkor is szomorú volt, mikor vettem. A hogy ott feküdt a piacon, leeresztve fülét-farkát . . . Hejh, ez a szomorú kép sehogyse ment ki a fejből!

— Hát akkor mért vette meg, ha szomorú volt?

— Istenem! Hát látott már a kapitány ur vig disznót, mikor az fekszik?! Nem mindegyik elereszti fülét-farkát és végignyújtózik a földön?! S mikor felkeltik és hajkurászák, nem vig-e mindnyája?!

A kapitány hallgatva tudatja megegyezését. S az ember belehuzza magát a ködmenbe és mély bubánatba s úgy folytatja:

— Hát csak szomorú volt a disznó. Szomorú, mindig egyforma szomorú. S ma reggelre aztán . . .

— Nos?

— Ma reggelre aztán kiszenvedett a szomorú disznó . . .

Csend lett a szobában s csak a kiszenvedett szomorú disznó párja lebegett a ködmenben és mély bubánatban levő ember, meg a kapitány feje felett.

— S most mit akar? A pénzt akarja vissza ugy-e?

— Igenis, azt akarnám. Mert szomorú volt a disznó akkor is, mikor vettem.

Ábel leült íróasztalához, — és névje gyére irt, hogy hirtelen rosszul ére akadályozza az ebédre való megjelenésben.

E pillanatban rontott be Béla gróf, — ki Jakabnak megparancsolta, hogy várjon künn a folyosón.

Mikor a vén cseléd kiment, — Béla körülkarolta Ábel nyakát, és kérőn, behizelgőn kérte, hogy bocsásson meg neki, hisz ő mindig szerette, jobban mint a mamát. — sőt arra kéri, hogy maradjon itt továbbra is.

Magával Soós ur tanuló; de akárki jön is helyére — többé egy árva betűt nem olvasok.

Ábel felelet helyett felnyitotta a szoba ajtaját, és a künn feszeseen álló Jakabnak mondá:

— Elmehet Jakab! nem kell levelet vinni. Aztán bejött ismét a szobába.

— Nem maradhatok többé gróf ur, édes anyám kedvéért haza kell mennem!

— Oly nagyon szereti édes anyját?

— Igen; hisz ez ermészetes, — minden becsületes jóra való ember szereti a szülőit; persze a kannibálok és azután, a zsiványok, gyilkosok és több ily állatias elfajzott népség — ezek talán még gyűlölik is őket.

A fiatal gróf zavartan süté le szeméit.

— A mamát tegnap megszidtam, hogy miért nem veszi el magát Soós ur; és aztán meg ő szidott meg. Pedig így volna legjobb nem?

— Gróf ur az Istenért mit beszél? Azt akarja, hogy rögtön utazzam el?

— Jól van. Hát a disznót majd felboncolja az állatorvos . . .

— De, kérem . . .

— S aztán, ha baja volt, visszatéljük a pénzt . . .

— De, kérem, kapitány ur . . .

— S ha nem volt baja, csak szomorú volt a ezért dögölt meg, akkor keresetet vehet a pénzére.

— De, az ég szerelmére, kapitány ur, nem lehet felboncolni!

— Nem e? Miért?

— Mert én már eltemettem.

— Eltemette? . . . Nem tesz semmit. Felássák.

— De úgy eltemettem ám, hogy azt ugyan nem lehet felásni többet.

Nyögi a ködmenben és mély szomorúságban levő ember s a kapitány csodálkozó pillantására lesujtva adja meg a választ:

— Nem a földbe temettem el, kérem. Beledobtam a . . .

— Ugy? Akkor sajnálom. Onnan ugyan nem ássák ki; vagy ha kihalászásák is, nem akad orvos, a ki felboncolja.

— Hát most mit csináljak, kérem?!

— Vessen keresztet a pénzére mind a két kezével!

S a ködmenben és mély bubánatban levő ember roskatag léptekkel hagyta el a kapitány szobáját s ment haza, a hol nem találta többé a szomorú disznót.

* * *

E történetből pedig — különösen a mostani disznóölő szezonban — a megszivlendő morál:

Ne végy szomorú disznót!

Naptrend 1896. december 15-én.

Naptár: kedd. dec. 15. — Róm. kath: Valér — Prot.: Valér — Görög-kel.: (dec. 3.) Szofoniasz — Zsidó: Jeruzs ost. b. — Nap két 7 óra 28 percek; nyugszik 3 óra 52 percek — Hold két délután 42 percek; nyugszik éjjel 2 óra 46 percek. Hold van a földtávolban éjjel 1 órakor.

Időjárás: hőmérséklet 4 celsius hideg; légnyo-
más 748 — Kilátás a központi meteorológiai inté-
zet jelsége szerint: borús, enyhe idő és havas
eső várható.

Kongrua-bizottsági ülés a vármegyeházán d. e.
10 órakor.

Árverés a vasuton.

— Ha, ha, ha, kacagott a fiu, pedig meglátjátok másképp nem lehet meg oldani ezt a kérdést. És aztán mi van abban? Nem szép az én anyám?

— Béla! ha csak egy kicsit tisztel és szeret, — elhagyja a szobámat, még dolgaim vannak; kérem, ugye megteszi?

— Feltétlenül megteszem; hisz még soha sem tagadtam meg egy kérését! — tehát a diner-ről!! — Pá! volt szerencsém.

Midőn a fiu elhagyta a sobát, Soós Ábel az orvostudor, újra levélíráshoz fogott. Rövid volt a levél.

Méltóságos asszonyom!

Lelkem mélyéből, szívem hő vágyából maradnék; de ha szívemet meghallgatnám, megörülnek.

Nem maradhatok.

Ha édes szüleim nem volnának életben; — akkor egy jól célzott lövéssel iparkodnék hozzájuk, hogy elmondhassam, mennyire szerettem egy nőt, kit elfelejteni még ott náluk sem lennék képes.

Bocsásson meg, de igazat mondtam, hogy nincsen jegyesem, és hogy nem is lesz. Méltóságod kezeit csókolva

kész szolgája

Dr. Soós Ábel

Ábel felkelt az íróasztaltól, és az ablakhoz lépett. Lenézett a kertbe, nézte a száraz levelekkel fődött sétatnyok utait. Agyában, szívében fájdalom szemeiben könnyek.

Eszébe jutottak azok az eltékozott évek,

Pas de quarte Cetteria bemutatása este 8 óra-
kor Hercenberger tánciskolájában a Vigadóban,
Színház: „Primadonna.“

— (Thea-uzsonna.) A nőgyelet által tegnap rendezett és ez évben az utolsó thea uzsonna a várakozáson felül sikerült. Sokan, nagyon sokan voltak, kik visszafordultak a terem ajtajánál, látva, hogy „itt nincs számukra hely“ — mert minél több ily thea-uzsonnát rendez a nőgyelet, annál jobban megkedveli azt közönségünk, mely csakély 50 krért uzsonnát, jó uzsonnát kap és igen kellemesen eltöltheti az amugy is hosszú és unalmas vasárnapi délutánt. A jó-tékonyaság nemtői, a háziasszonyok, fáradságot nem kimélve, páratlanul lekötözött szive-
vességgel szolgálták ki az egybesereglett és szintén a szegényeken segíteni akaró vendégeket, még pedig: Aidinger Jánosné, Angyal Pálné, Csigó Jánosné, Eiser Jánosné, özv. Johanné, Kindl Józsefné, Mendl Lajosné, Salamon Józsefné, Stern Károlyné és Simonfay Jánosné. Nagy munka volt, melyre vállalkoztak, elkészíteni a jó ételeket, kiszolgálni, de megmondani arról az élvezetről, hogy ők is mulassanak, ők is hallhassák a zenét és éneket — áldozat, nem egy sóhajtott fel, mikor a székekkel elzárt utakon végig kellett vinni a theat: „adj a tótnak szállást . . .“ — de meglesz ezért a kárpótlás, örömaugár lesz a szemekben, megelegedés és mennyei érzés fog honolni a szivekben, midőn majd az öszegyűjtött filléreken vásárolt karácsonyfa körül látjuk a boldogságtól sugárzó gyermekeket. Kedélyesen fogyasztotta közönségünk az uzsonnát, midőn csak Reeh György, az egylet titkára megrázza az „elnöki csengőt“ és megjelenik a pódiumon a kis Girardi Erzsé és Gizella, Grünhut Etti, Zsolnay Terka, Cvetkovits Ferenc, és a kis Némethy József kezükben a hegedűvel,

miket Béla grófra pocskolt; inkább ő nem tanult, — csak a fiu menjen előre. Most, nagynehezen kerített annyi időt, hogy szigorlatait letehetné, még pedig fényes sikerrel, most orvos tudor, most elmehe; valahára! Legszébb éveit hagyta vissza e palotában, és hozzá egész szívét.

— Mily boldogtalan vagyok! sóhajtja . . . mit követtem el ellened én Istenem, hogy ezt szeretem? Merő örület, hogy egy szegény doktor, ki nevelő volt egykor a háznál — merje szeméit egy grófnőre emelni.

— Soós ur! csengett egy édes hang.

Ábel hirtelen megfordult, és maga előtt látta Schwerteizen grófnőt.

— Méltóságod itt? kérdé mély pirban égő arccal Ábel.

— Igen, haragudjék csak, és szidjon meg, hogy az asztalon volt levelet elolvas-
tam; — de hát én tudni akartam, hogy miért hagyja el házamat; tehát jól sejtettem. Ön reménytelen szerelemben leledzik.

Kérem legyen bizalommal hozzám, mondja el meg szerelmének tárgya nevét. Mindent el fogok követni, hogy Ön boldog lehessen. De ugye, akkor megígéri, hogy tovább vezetni fiam nevelését?

Ábelben meghűlt a vér; szörnyű kétségbe esett helyzetben volt. De éppen e nyomasztó állapotban — kétségbeesett elhatározásra szánta magát.

— Méltóságos asszonyom, szerelmem tárgya elérhetlen.

elcsendesül a közönség és élénk figyelemmel hallgatja a „Loreley“-t, melyet songorán Szántó Etelka k. a., cellon Girardi József és mély hegedűn Müller Antal kísért. Meglátásott, hogy jól összetanulták a nehéz darabot, mert játékuk — minden lámpálás mellett — megérdemelte a dicsőretet, az aratott taps kissé elbizakodottá tette őket, mert az ezután eljátszott waltzer már kevésbé sikerült. A zsúfolt terem hallgatóságának figyelmét mindvégig lekötötte Schneider Józsefné urnó remek éneke, melyet Kaltnecker Ilonka kísért songorán. Néhány magyar dalt és Abt „Schlafe wohl“ kezdetű romancát adta elő csengő hangján az érzés oly melegével, hogy a közönség elragadtatását és köszönetét hatalmas éljenszésekben és tapsban fejezte ki. Majd a vásár vette kezdetét Hinka Miklós és Német Károly joghallgatók phoeniciai kereskedőkként kínálgatták áruikat, önmaguk licitálva lefelé, rimekben dicsérték fel áruikat és el sem hallgattak, míg a tárgyra vevő nem akadt. Ezek után Róna Béla tanár olvasott fel a „Snadahüpfelk“-ből általános tetszés mellett. A műsor legizgatottabb pontja még hátra volt, mindenki élénk figyelemmel, izgatottan figyelte a kikiáltó szavát, vajjon nem az ő száma nyert-e a tombolán? Mert nemcsak, hogy mindenki nyerni akart, de a tárgyak már magukban véve méltók arra, hogy hazavigyék; — a szerencse a közöshadseregnek kedvezett, mert a sonkát Futima had nagy, hozzá 3 üveg pezsgőt pedig Strasser önkéntes nyerte. A műsor után tánc következett, mely eltartott a késő éjjeli órákig. Különös előszeretettel jártak a jövő farsang táncát, a pas de quatrét, melyet a jelenlevők közül igen sokan meg is tanultak. A táncra ott maradt hölgyek jegyzékét következőben adjuk: Ait Ilonka, Angster Olga, Beretvás Nelli, Blachier Aranka, Breining Leontin,

— Elérhetlen? kérdé fénylő szempárral a grófnő.

— Igen.

— Királynőt szeret talán?

— Nem; rangban alább áll?

— Nem? akkor talán főhercegnőt?

— Nem; alább áll rangban.

— Ugy!? hát akkor hercegnő?

— Nem! alább áll!

— Akkor hát grófnő? kérdé reszkető hangon a szép asszony.

— Igen! grófnő. Szép és gazdag, és nagyon régi család ivadéka. Azért talán most elbixi méltóságos asszonyom, hogy nekem nem lesz mátkám?!

Schwerteisen grófnő egy lépéssel közelebb lépett Ábelhez és kérdé, halkán:

— A nevét! mondja annak a gögős asszonynak a nevét.

— Nem gögős az; — csak hogy természetesen, hogy rangján alul nem fog egy szegény sihederhez szegődni az a félisten.

— A nevét! mondja már ki a nevét!

— Ó! méltóságos asszonyom, — ne kérje ezt tőlem, nem mondhatom meg, — inkább meghalok...

— Ábel!? ugy-e engem szeretsz?

— Ó! méltóságos asszonyom, Helén, szeretlek, imádlak, lábaidnál halok meg.

Egy hosszú édes csók, — egy hosszú édes ölelés, — Istenem, édes Ábel, azt hittem már, hogy nem mered kimondani a nevemet!

(Hát 'szen nem is Ábel mondta ki, — hanem a grófnő.)

Kari.

Dávid Ilonka, Dedinszky Olga, Duka nővérek, Doma nővérek, Fekete Irma, Fischer Ella, Hegedűs Hedvig, Hillebrand Janka, Hoser Mariska, Horváth Margit, Kaltnecker Mariaka, Kindl Gizella, Kopp Irma, Kovácsfy Mimi, Kovácsica nővérek, Kusinszky Blanka, Lauber Margit, Luiszer Margit, Löwy nőv., Máté Olg., Mazaly Paula, Nagy Klémi, Netherbecky nőv., Németh Mici, Nyers nőv., Örf Paula, Opris Angela, Pucher Adrienne, Radocsay nőv., Rásky Panna, Razgha Ilona, Ribmer nőv., Szántó Margit, Schvarec nőv., Szieberth Vilma, Stern Mariaka, Szentgyörgyi nővérek, Szily nővérek, Szuly Gizella, Szivér Mariaka, Ternovszky Irén, Vasváry nővérek, Werner Elza, Zeiga Berta.

— **(Katholikus tudósok nemzetközi kongresszusa.)** A katolikus tudósok jövő év aug. 9—13. napjaiban Freiburgban (Svájc) fogják tartani negyedik nemzetközi kongresszusukat. Az előkészítő magyarországi bizottság tagjai között ott van Kozári Gyula, pécsi hitoktató is.

— **(Karácsonyi reform a postánál.)** A közönség érdekében igen cél szerű újítást léptetett életbe a postaigazgatóság. A karácsonyi postaforgalomra tekintettel, a csomagfeladó osztálynál a személyzetet szaporította és elrendelte, hogy a csomagok felvétele reggel 8 órától esti hat óráig megszakítás nélkül folyjék, hogy a szállítás körül torlódás és fennakadás ne történjék. E szerint tehát csomagokat egész nap folyamán, még délben is, lehet feladni. Ez újítás szerint ma már nagyobb személyzettel a egész nap megszakítás nélkül folyt a csomagok felvétele a postán.

— **(Brásay vacsorája.)** Brásay Kálmánnak, a szalántai kerület orsz. képviselőjének meghívására mintegy 50-en jelentek meg vasárnap este a „Hajó“ szálloda külön éttermében egy kis barátságos vacsorára a meghívó szerint, de biz abból valószínű bankett lett. Az egybehívás indokát maga a házigazda mondotta el felkészítőjében. Ugyanis még egyszer köszönetet akart mondani azoknak, a kik megválasztásában közreműködtek. A jó és változatos vacsora a főlős menyiségű pezsgő csakhamar neki eresztette a tósztok aradatát, melyet Kardos Kálmán főispán, Jobszt László, Egedy Sandor, Wania Sándor kultiváltak szellemességgel, Rác Gusztó bandája pedig egyre mára huzta a régi hallgatókat, utána nyomban a tüve-ebbet és legtűzesebbeket és az egész társaság animálva lett attól a hamisítatlan magyaros zenétől, a mit Rácék produkáltak érzéssel és szenvedéllyesen. Bár a házigazda és a főispán tíz óra után ott hagyták a társaságot, ez azonban a legkevésbé sem confundálta azokat, a kik belejöttek a jóba, hogy kakasszögig el ne mulassanak.

— **(Kinevezés.)** A közoktatásügyi miniszter Balogh Istvánt, győrvármegyei tanfelügyelőségi tollnokot, a jeles poétát — kit Pécsen is igen jól ismernek — sopronvármegyei segédtanfelügyelővé nevezte ki.

— **(Pályázat.)** A somogy megyei Zákányban harmadosztályú postamesteri állás van üresedésben. Pályázatok három hét alatt adandók be a posta és távídaigazgatóságához.

— **(Új szobor.)** Mohácson, a külvárosi r. k. elemi iskola előtti téren emelendő Flórián szobor építési munkálatát már megkezdtek. A terv szerint a szobor igen csinosnak ígérkezik.

— **(Az esküdtek névlajstroma.)** Az esküdtszéki tagok névlajstromának összeállítására kiküldött bizottság elnöke, Egry József, ma hirdetményben teszi közzé, hogy Pécs város esküdtszéki képességgel bíró pol-

gárainak a jövő 1897. évre egybeállított névlajstroma folyó hó 21, 22 és 23-ik napjain a város aljegyzői hivatalában közszemlére ki lesz téve, a mely napokon délután 3 tól 5 óráig a bizottságnál mindenki óvással élhet az esetleges kihagyások, vagy ki fogásolt felvételek iránt.

— **(Előmunkálati engedély megadása.)** A kereskedelmügyi miniszter Márffy Béla hencsei, gróf Festetich Kálmán németladi és Mozsonyi Sándor kadarkuti lakosoknak, a magyar kir. államvasutak ka posvári állomásából kiágazólag Szenna, Zselic-Kisfalud, Kadarkut, Hencse, Alsó-Tapazd, Magyar- és Német Lad, Homok-Szt György, Kálmánca és Szulok községek határain át a cs. kir. szab. déli vaspálya-társaság Barcs állomásába vezetendő helyi érdekű gőzmozdonyu vasútvonalra az előmunkálati engedélyt egy évre megadta.

— **(Köd.)** Tegnapelőtt ereszkedett le a rut, tüstőz hasonló, sűrű fátyolnak beillő kellemetlen réteg és még most is ránehezedik nemcsak tüdőnkre; de kedélyünkre is. Sötétbe borította a várost és sötét színben látunk mindent. Hasztalan védjük légző szerveinket a nedves pára ellen, behatol az minden izünkbe és az utcákon prüszköléssel üdvözlök egymást az emberek. A járdákon nedvességet okoz, a kocsutakat sikosaká teszi és akárhány boldogtalan ló átkozza az idők forgandóságát. És a köd, a nedves időjárás meghozza a kellemetlen betegségek legfélelmetesebbikét, az — influenzát.

— **(Adomány a népkonyhára.)** Sirisak a Andortól ma 2 frt 45 krt kaptunk a helybeli népkonyha javára. Ez összeghez járultak: id. Lauber Rezső 1 frttal, Vittmayer, Szuchanik János 50—50 krral, Nemetz Mihály 25 krral és Klekner A. 20 krral. A pénzt rendeltetési helyére juttattuk.

— **(Tea-estély.)** Szombaton tartotta a „Mohácsi Izr. Nőegylet“ a „Mohácsi Iparos Olvasókör“ helyiségeiben jól sikerült tea-estélyt. Az estélyen szép számú közönség vett részt. Az első négyest 32 pár táncolta. Az estély a pezsgős palackok durrogása között ért véget.

— **(Bucsu-ebéd.)** A főispánságból távozó Kardos Kálmán, országos képviselő tegnap délben ebédet adott a városi tisztviselői kar tiszteletére, melyen Majorossy Imre polgármesterrel élén a tisztikar főbb tagjai vettek részt.

— **(Érdekes vegyes házasság.)** Érdekes vegyes házasság történt Garéban. Egy római katolikus vallású földmives ember feleségül vett egy izraelita vallású varrónőt. A férj neve: Szilvási Benedek, a nőé Hofbauer Rozália. A törvényes egybekelés tegnap délelőtt történt meg a garéi anyakönyvvezető előtt. A házasság egyházi áldását természetesen mellőzték.

— **(Megugrott tolvaj.)** Ifj. Sánta József, csepelyi béreslegény. lopást követett el, a mi miatt megindították a bünyenyítő eljárást. Időközben Miboljácra majd Kutjevoba költözött onnan pedig ismeretlen helyre távozott, hogy rá ne találjanak. A siklósi járásbírósa most elrendelte a megugrott tolvaj köröztesését s ha elfoghatják valahol, beteszik majd a börtönbe, hogy még egyszer meg ne ugorják a büneért járó büntetés elől.

— **(Tolvaj gyerek.)** Többször volt már baja a rendőrségnek Clemen Ferenc, fiatal, alig tizenégy éves gyerekkel, a ki lopások miatt került a rendőrök keze közé. Ugy látszik, megrögzött hajlama van a lopásra, mert most ismét lopott. Kaufmann Jakab zsibárustól esent el egy pár cipőt a piacról s elszaladt vele; személyleírása után

után azonban a rendőrök elfogták s most a kóterben ül.

— **(Házasságbontó ok.)** A m. kir. kuria folyó évi 9390. sz. a. hozott ítéletében kimondotta, miszerint ha igazoltatik, hogy az egyik házastárs a bor- és pálinkaivásnak adta magát és évek óta, mint nagyon részeges és dologtalan ismeretes, akkor a házasság az új házassági törvény 80. §-a a) pontja alapján felbontható. Jó ezt tudni azoknak, a kik válni akarnak, vagy tulságosan szeretik a — geberduszt.

— **(A kösvágóhid ügye.)** A kösvágóhid építéséhez szükséges s a székesegyház tulajdonát képező Battyáni-féle rétek vételi ügye a legközelebb tartandó törvényhatósági bizottsági közgyűlésen fog tárgyalás alá kerülni.

— **(Karácsonyfa.)** A mohácsi két óvodában a karácsonyfa ünnepélyeket nem sokára meg fogják tartani. Ugyanis a felső városi óvodában, melynek László Aranka a kiváló szakképzettségű a vezetője, kinek áldásos működéséről lépten-nyomon dicséretet hall az ember, f. hó 25-én délután 3 órakor, az alsóvárosi óvodában pedig, melynek a jó gyakorlatu Hrubán Anna a vezetője f. hó 22-én szintén délután 3 órakor fog az ünnepség megtartatni.

— **(Találtatott)** egy értékes női karperec. Igazolt tulajdonosa Rehb György rendőrkapitánynál átveheti. — Elveszett egy női brochemellő. A becsületes megtalálót kéri a káros, hogy adja át az elveszett tárgyat a rendőrségnek.

— **(Felolvasás.)** A Biblia Társulat első felolvasó estéje tegnap volt az izraelita népiskola nagytermében. Kondor Béla ke-

rekedelmi iskolai igazgató tartott „Egy nagy és népszerű hatalom” címmel érdekes és tanulmányos felolvasást, melyet a termet szüntig megtöltő közönség zajos tapsviharral jutalmazott.

— **(Jól kezd.)** Klein Lajos, pályautcai pékhez beállt két héttel ezelőtt Cséh György, fiatal suhanc pékinasnak. Most aztán sorra járta a mestere megrendelést s pénst akart — persze gazdája tudta nélkül — felszedni. Az azonban rájött a turpisságára s tegnap kérdőre vonta. A gyerek azzal felelt, hogy otthagya a helyét és fenyegette a mestert, hogy boszut fog rajta állani. Klein ma feljelentette a dolgot a rendőrségnél s ott megindult a nyomozás, hogy a csavargót elfogják s betegyék a kóterbe, a hol majd elmélkedhetik, hogy milyen jól akarta kezdeni a dolgát, de rosszul végezte.

— **(Új szolgabírói eljárás.)** Annak idején megirtuk, hogy az új barcsi eljárás felállítására ellen Somogy megyében felebezéssel éltek bizonyos rétegek, melyeknek a eljárás felállítása nem volt inyükre. Most azonban a belügyminiszter leiratban értesítette a vármegye közönségét, hogy a eljárás felállítására vonatkozó vármegyei határozatot jóváhagyja.

— **(Bedőlt torony.)** A nagyharasanyi ref. templom tornya e hó 9-én esti 11 óra körül összeomlott. A tornyon már előbb látszottak repedések, — a mit a községek s egyházi előjáróságok be is jelentettek a világi felettes hatóságoknál s az utóbbi intézkedett is a torony lebontása iránt. A lebontás megkezdése e hó 10-ére ki is volt már tűzve, de a torony nem várta meg e határidőt. A torony 1552-ben épült s

összeomlása által sem a szomszédos épületekben, sem emberéletben kárt nem okozott, sőt a harangok is épségben maradtak.

— **(Alarcos bál.)** A „Mohácsi Torna Egylet” 1897 évi január hó 9-én a „Mohácsi Iparos Olvasókör” helyiségeiben sártkörű alarcos bált rendez. Belépő-díj személyenkint 1 frt. A bál tiszta jövedelme a korcsolya csarnok telezserelésére fog fordítatni s ezért felülfizetéseket köszönettel fogad és hírlapilag nyugtáz a rendező bizottság. Kezdeté 8 óra fél órakor.

— **(Elhunyt színész.)** Rónai Gyula, a szegedi színház tagja, hosszas eszenvedés után, 35 éves korában elhunyt. Rónai a színészi akadémiát végezte, ahonnan a kolozsvári nemzeti színháshoz esersódtették. Innét a pécsi, majd a szegedi színháshoz került, ahol mint jellemző színész szép sikereket aratott. Súlyos mellbaja miatt egy év előtt nyugdíjazták s nálunk Pécsen bucsúzott el a színpadtól. Felesége R. Balog Étel és két árva-gyászolja. Ünnepélyes temetése tegnap volt.

— **(A csuszkálás áldozata.)** E hó elején beállott hideg időjárás következtében Tolnán is befagyott a Duna. A gyermek-sereg — mely már alig várta a jeget, — vigan csuszkált az öreg Duna hátán. A vig mulatságnak azonban szomorú vége lett, mert két fiu egymásba ütközve, hirtelen leszakadt s a még sok helyt gyengén befagyott jég alá csuszott. Mentők ugyan rögtön ott termettek, de már csak az egyik fiut lehetett élve kifogni. A másik — Vass Vitusz 13 éves halászinás — teljesen megdermelt s e hó 6-án nagy részvét mellett temették el. Ezen példa elriasztja majd egyidőre a csuszkálni szeretőket.

— Hova megy?

— Valószínűleg Velencébe.

— Nevetséges! Mi dolga volna Velencében?

— Szeretném már viszontlátni a lagunák városát.

— Zokon ne vegye, mert kételkedem szavai őszinteségében. Annyiszor látta már ezt a fészket, hogy unos-untig van a poézisével. Mondja inkább, hogy hátat akar fordítani a Párisnak. Így van tökéletesen, nekem sincs a levegőváltás ellen kifogásom. Reményem, hogy magával visz?

— Nem — felelte Vitrac kurtán.

— Nem-e? És miért, ha szabad kérdeznem?

— Mert egyedül akarok utazni.

— Tehát már rámut?

A festő nem válaszolt, ami éppen elég volt feleletnek, úgy, hogy Wanda megfélekedve az óvatosságról, felpattant.

— Ugy barátocskám, hát cserben hagy? Tehát nem akar többé rólam tudni? És azt hiszi, hogy ez olyan könnyen fog menni? Én már tiszter cserben hagyhattam volna, de nem tettem, mert szerettem. Órizzék, hogy meg ne gyűlöljem, mert veszedelmes is tudok lenni!

Vitrac vállat vont, ami valamennyire lecsillapította a kedvesét.

— Hallja — folytatta tovább Wanda — lehet, hogy ok nélkül lobbantam fel, de ez is amellet bizonyít, hogy nagyon drága a szívemnek. Elvégre utazhat magányosan is, de talán rosszul magyaráztam haragját. Ugy-e nem miattam boszankodik, hanem az az ostoba dolog tette epésé? Jó, menjen Velencébe, üdülni, ha

gyanu, de elég eszélyes volt, hogy ne árulja el a gondolatait.

Sietős lépésekkel járt fel s alá a műteremben, szüntelenül fecsegett erről is, arról is, mert azt hitte, hogy kedvesének végre is megoldódik a nyelve s akkor megtudhat tőle egyetmást, ami esetleg nyomra vezet-heti.

A festő azonban alaposan hallgatott s pillanatra sem vette le szemét a vázsonról, melyen gyorsan járt az ecsetje. Wandát végre is elhagyta a türelme.

— Mi az ördög lelte magát, kedves barátom? — kérdezte gögösen megállva előtte.

— Hogy ósinte legyenek, nagyon unalmas kezd lenni. Inkább három óra hosszat modellt állok önnek kitért karokkal, semhogy a vak füleimnek fecsegjek. Váltig erőlködöm, hogy felvidítsam, s még csak egy pillantásra sem méltat. Mondja hát, mi baja van?

— Semmi — felelte kurtán a mester s felállott, hogy az árnyékolás színhatásáról meggyőződjen.

— Semmi — ismételte — hiszen látja, hogy dolgozom.

— Ez nem ok, hogy olyan savanyu ábrázatot mutass, mintha halálra ítélték volna.

Vitrac nem válaszolt, csak még sötétebbre váltak a felhők homlokán.

Wanda tovább makacszkodott.

— Kijelentem barátom, hogy torkig vagyok a figurájával. Az a maga saját külön dolga, ha az a tisztelt levágott fej fájdalmas emlékeket idéz fel szívében. Nekem azonban semmi dolgom sem volt azzal az asszonyossággal...

Jegygyűrűk Nász és Menyasszonyi ajándékoknak alkalmas tárgyakban óriási asszép raktárt mindenféle kül- és belföldi ékszerekben u. m. brilláns fülbevalók, karkötők, gyűrűk, haj-, mell- és nyakékek, továbbá a legfinomabb arany női-órák és láncokban eredeti gyári árak mellett található Schönvald Imre ékszerésznél, Pécsen királyi (fő) utca, a Hattyu épületben.

— Erdélyi aranybányászat. Lapunk hirdetői rovatában közöljük a „Fortuna” aranybánya-részvénytársaság hirdetését, melyre felhívjuk itt is olvasóink figyelmét. A társaság alapítói a lehető legnagyobb ovatossággal és körültekintéssel oldották meg feladatukat, midőn megszeresték a Szentendre nevű bányát, mely a mellett, hogy aranyban gazdag, egyszeresmind nagyobb mennyiségű susóércet is tartalmaz. E bányában három egész esztendeig folytak a feltérési munkálatok s 60,000 frtot meghaladó kiadásokat tettek a vállalkozók, hogy a bányát teljesen feltérjék és átvizsgálják. Ezen munkálatok eredménye a lehető legkedvezőbb. Remélni lehet, hogy e bánya, mely most már kellő tiszemzőkével és berendezéssel is fel lesz szerelve, rövid idő alatt Európa legjövedelmezőbb aranybányái mellé fog sorakozni. Mint a lapunk mai számában közölt hirdetésből kitűnik, a részvényeknek csak a felét bocsátják aláírásra, míg a másik felét az igazgatóság és az alapítók maguknak tartják meg. A részvények névértéken, 25 koronájával bocsátatnak ki és így a kevésbé vagyonosnak is módjában van egy jövedelmezőnek ígérkező vállalatban részt venni. Az aláírás december hó 12-ikétől 20-ikáig lesz és az aláírt összegek postautóiványon

is beküldhetők a hirdetésben megjelölt helyre. A további feltételek az aláírási felhívásból tudhatók meg.

Művészet, irodalom.

○ A vasgyáros. Beaulieu Claire kisasszony és Derblay Philippe ur érdekes hássassági regénye szombaton este szép közönséget vonzott a színházba. A közönség érdeklődése azonban nemcsak Derblay urék regényének, hanem a két főszereplőnek is szólt s ez az érdeklődés kellemes meglepetést vonzott maga után. Mert olyan alakítás, a hogy Angyal Ilka Clairet és Bihari Ákos Derblayt megjátszotta, még nem látunk Somogyi jelenlegi színtársulata kebelében. Volt is taps bőven, mely egykép szólt a két főszereplőnek, valamint az Athenaist játékos K. Breznai Annának. Mert ez az előadás minden ízében jó volt s Benkő Jolán, Erdélyi Miklós, Boros Endre, Bodrogy Lina, Polgárné és Bogárnár egykép ambícióval, szép sikerrel játszottak. Baghy Gyula Préfont báró passzív szerepét kellő gondossággal dolgozta ki, — Fűredi azonban Bligny herceget egészen elejtette a első jelenésénél olyan esetben volt, hogy a visszatérés moraja hangzott a nézőtérén. Fűredi nem tud megfelelni azoknak a reményeknek, melyeket az igazgatóság tehetségéhez köt. Látszik rajta az igyekezet, ezt el kell ismernünk s el is ismertük mindenkor; de kár, ha erővel olyan szerepeket adnak neki, melyek megjátszásához hiányzik benne a — karakterizáló erő. Úgy tudjuk, hogy Baghynek egyik régi szerepe Bligny herceg s például a társulat kaposvári szereplésekor reá is volt oeztva ez a szerep. De hirtelen elvették tőle és Fűredi-

vel játszották már ott is. Pedig sokkal inkább hasznára lett volna, ha Préfont bárót adják neki, ahhoz legfelebb „elegancia” szükséges s nem kell egyénitő tehetség, a mi Bligny herceget egyedül tudja elfogadhatóvá tenni. A jókarat tulhajtása, hogy mennyit árthat valakinek: néssen ezét a direktor nálunk és holmi alispáni esetekben igen szomorú intő példát fog rá találni. (→)

○ A Biztosítási és Közgazdasági Lapok nagy feladatra vállalkozott, amidőn megindult; és ezt a feladatot fényesen oldotta meg s ma már nemcsak a legelőkelőbb biztosító intézetek hivatalos közlönye, de mint az országos mozgalom vezetője nélkülözhetlen minden biztosítási hivatalnoknak. Változatos cikkeit ismert szakférfiak írják s minden számában a belföldi eseményekről, kinevezésekről, külföldi intézetekről részletesen beszámol. A szerkesztőség most egy újítást hozott be, nevezetesen: minden biztosítási tisztviselőnek évi 6 frtért küldi a lapot, 10 frt helyett. Előfizethetni bármely postahivatalnál.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Ném pár héttel ezelőtt egy Reichbauer Krisztina nevű szakácsnét fogadott szolgálataiba. Történt ez egy keddi napon délután, és a szakácsnénak az erre következő pénteken kellett volna szolgálatba állani. Még a fenti keddi folyamán a szolgálatba fogadástól egy óra mulva egy látszólagos jobb szakácsné kínálkozott, nóm tehát Reichbauer Krisztina

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerk.

Nem fejezhette be mondókáját, mert Vitrac rá rivalt:

— Megtiltom, hogy erről a nőről beszéljen!

Olyan hangon volt ez mondva, hogy Wanda megijedt a festő haragjától. Vitrac halálsápadt arccal állott előtte, a szemeiben az indulat villámai cikáztak.

Wanda a szíve sebét érintette s ha csak próbát akart tenni az ingerkedéssel, akkor az elégnél is többet tudhatott már. Most már bizonyos volt benne, hogy jegyese szerette azt az asszonyt, de finom női ösztöne visszatartotta attól, hogy tovább menjen. Attól tartott, hogy Vitrac azonnal szakít vele, ha az emlékeivel békén nem hagyja. Azért ügyesen vidám hangba csapott át.

— Végre hát sikerült a nyelvedet megoldani! Tudtam, hogy az ingerkedés többet ér a komoly szónál. — De legyen róla meggyőződve — mondta elkomolyodva — hogy nem akartam megbántani, annál kevésbé azt a szegény nőt, akit nem is ismertem. Nem tudom, úgy gyilkolták e meg, avagy a kórházban szenvedte e ki, akárhogy volt is, szivemből sajnálom a gyászos végét. Vitrac megjegyzésre sem méltatta szavait, hanem festett tovább, mintha nem is hozzá beszélne. Wanda látta, hogy a vihar még egyre tombol jegyese szívében, azért nem is hagyta abban.

— Voltaképen csak azért hozom elő ezt a szomorúságos dolgot, mert a lapok hasábos cikkeket irnak róla. Egész Páris egyébről sem beszél. Talán még nem is olvasta barátom?

— Nem, mit irnak az ujságok? — kérdezte érdeklődve Vitrac.

— Csunya ostobaságot firkálnak össze-vissza. Némelyik még azt is mondja, hogy az ogészet csak reklám okából találtuk ki. Mintha az ilyen nagy mesternek, mint ön, szüksége volna a haszonhírré.

— Persze, persze — mondta egykedvűen. Wanda nagyot nézett, mert egyébként nem volt Vitrac ilyen érzéktelen a sajtóval szemben és más kevésbé sértő közlemények is éktelen haragra lobbantották. Hanem a leány mindjárt kitalálta a közönyösségnek valódi okát: örült, hogy a tudósítók hamis nyomra tévedtek.

— Arról is irnak, hogy a Morgue-t valósággal ostromolják a látogatók és rossz élceket faragnak a rendőrségre, hogy beugrott annak a feltevésnek, mintha büntényről volna szó. — Miután nem kapott választ — sóhajtvá tette hozzá:

— Akár így, akár úgy, nagyon kellemetlen a dolog reánk nézve. Úgy mondom ránc, mert hiszen ön és én egy személy vagyunk.

A festő erre válaszolni akart valamit, de még idejekorán elharapta az indulat szavát.

— Érteni tudom a rossz kedvét — folytatta Wanda — de ne haragudjon azért reám, balgára, hogy a fecsegésemel untatom. Nyolc nap mulva elfelejtjük az egészet, amelyben segítségünkre lesz az ön legujabb diadala a tárlaton, mely nem maradhat el.

— Az nem bizonyos — jegyezte meg a mester, hanem az már igen, hogy én nem fogom a képem kiállitva látni.

— Miért? — kérdezte megrémülve a leány. — Csak nem akarja magát a megnyitás napján főbelőni?

— Nem éppen; hanem elutazom Párisból.

cselédkönyvét rögtön visszaküldte Járányi helyszerszöbbsz azzal az üzenettel, hogy Reichbauer Krisztinára szükség nincsen, azonban a foglalólul kapott egy frtot tartsa meg.

Mind ezek dacára Reichbauer Krisztina pénteken reggel a legnagyobb meglepetésünkre szolgálatbalépésre jelentkezik. Talán nem értesítette őt Járányi, vagy ha értesítette is, de a tényállást nem akarja tudomásul venni? Ezt nem tudom. Elég az hozzá, hogy huszonnégy óra múlva idézést kapok Rónaky alkaptánytól Reichbauer Krisztina panaszá ügyében.

Megjelenvén Rónaky kapitány előtt, fölolvasta előttem a törvényeket, hogy mely esetekben köteles a gazda a szolgálatba fogadott cselédet megtartani és mely esetekben nem. Előre megjegyzem, hogy az utóbbi esetek között foglaltatik az is, ha a szolgálatba fogadott cselédre utólagosan kiderül, hogy valamely utálatos betegségben szenved. Tudomásul véve a felolvasottakat, belenyugodtam Rónaky kapitány ur ítéletébe, mely szerint köteles vagyok a cselédet legalább félhónapra szolgálatomba fogadni, vagy pedig ha nem, úgy félhónapi bért, 5 frtot és félhónapi koszt és kvártélypénzt minden napra 50 krt. számítva 7 frt 50 krt, tehát összesen a foglalólul adott egy frt levonásával 11 frt 50 krt lefizetnem. Ezen ítéletet is tudomásul véve, az első módozatot fogadtam el, tehát hogy Reichbauer Krisztina álljon szolgálatomba fél óra 5 frt bér és ellátás fejében.

Ujból megjelenik nálam Reichbauer Krisztina, hogy most már jogosan a szolgálatba álljon, mire nóm kijelenti, hogy Reichbauer Krisztina főztét nem eszi meg, mert utálatos szembajban szenved. Megvizsgálva szeméit, az egyiket tényleg utálatosnak találtam, mert szaruhártyalobban és szemhéjszél lobban szenvedett, mely utóbbi következtében a szemhéjmirigyek váladékai sárga kristályok alakjában üdögéltek az összeragadt szempillákon. Ime az utólagosan kiderült utálatos betegség, mely a gazdát feljogosítja, hogy a cselédet szolgálatából rögtön elbocsáthassa, a mit természetesen nyomban meg is tettem és siettem Rónaky kapitányhoz, hogy az esetet tudomására hozzam.

A dolognak ezzel korántsem lett vége; ujból idézést kaptam, melynek értelmében megjelenve, Rónaky kapitány egy állítólag dr. Tolnay Vilmos kerületi orvostól eredő, olvashatlan bizonyítványt mutat fel, melynek értelmében Reichbauer Krisztina szeméi — egészségesek, így hát az első ítélet érvényben maradt. Ez abszurdum, gondolám, hát hallucináltam volna, midőn a fentnevezett két kóros állapotot minden kétséget kizárólag konstataáltam a kérdéses cseléd szemén, amely bajok miatt hivatásom folytán is köteles vagyok az illető egyénnek a tüzhely mellett való foglalkozást megtiltani? Hát odaig jutottunk, hogy a hatóság állapítsa meg, hogy mit találunk utálatosnak és mit nem? Természetes, hogy az ítéletbe még mindig nem nyugodtam bele, és bejelentettem felebbezésemet, amely értelemben hogy eljártak e vagy nem, ezt nem tudom, elég az hozzá, hogy a 11 frt 50 kr megfizetésére ujból elítéltem, és ma egy rendőr jelent meg nálam a mellékelt végzéssel Rónaky aláírásával, melynek értelmében 11 frt 50 krt és 50 kr. végrehajtási díjat, összesen 12 frtot rögtön lefizetnem kellett.

Engedje meg mélyen tisztelt Szerkesztő Ur, hogy jelen eset megítélését b. lapja olvasóközönségére bizzam. Volt-e vajjon jogom a szolgálatbafogadás után néhány óra múlva a cselédkönyvet visszaküldeni? Kit terhel a mulasztás, Járányi helyszerszöbbsz, vagy az orvosi bizonyítványt? Avagy a felebbezési tanácsot, a melynek a végzését én nem látam, csakis Rónaky kapitányét? Részemről megvagyok győződve, hogy nekem van iga-

zam, hogy tehát a kérdéses időpontban Reichbauer Krisztina tényleg utálatos szembajban szenvedett, amely azóta (hetek óta) már meg is gyógyulhatott. Az elvesztett 12 frttal most már nem törődöm, Pécsen már „több is veszett Mohácsnál,” hogy örüljön neki, akinek haszna volt belőle, de az eset sérti igazságérzetemet és ezért az olvasóközönségéhez appellálok.

Pécsen, 1896. december hó 14 én.

Dr. Vajdits Alajos.

Országgyűlés.

— **A képviselőház ülése december hó 14 én.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Smialovsky Valér és Sággy Gyula unalmas fejtegetései után Ábrányi Kornél jelentkezett szólásra. A külügyekről beszélt, melyet épp oly fagyosan hallgattak, mint a két előző szónokot. Mikor áttért a kvóta-kérdésre, figyelmeztetett arra, hogy Ausztria így gondolkozik: 1867-ben egy teljesen dezolált állam voltunk és akkor igazságos kulcs volt a 30 és 70 arány. Most tehát, midőn mindenben tulszárnyaltuk Ausztriát, nem lehet ez az arány igazságos. Óriási zaj keletkezett ekkor.

Just Gyula odakiáltja: Menjen Bécsbe, oda való! És az egész szélsőbal zugta az „Eláll!” kiáltásokat.

Berzeviczy Albert alelnök folyton csenget és sokakat névszerinti megszólítással fenyeget, mialatt az „Eláll!” kiáltások egyre erősebben hangzanak.

Polónyi Géza: Az a kérdés, szivar vágó e, vagy revolver?! (Derűtség.) A zaj nem akar csillapodni. Többen „Renegát!” „Lueger!” „Menjen Bécsbe!” szavakat kiáltják Ábrányi felé, ki sápadtan kiáltozza: Nekem itt van jogom beszélni s engem semmiféle zaj nem fog visszatartani, hogy meggyőződésemet kimondjam. Zajos „Eláll!” kiáltás volt a válasz, a mely egyre fokozódott s mintegy óra hosszat tartott, a meddig Ábrányi nagy kinnal, az ellenzék gunyos habotája közben befejezhette beszédét. Zajos „Hoch!” kiáltásban ült le, oda kiáltva a szélső balnak: Nagyon szabad elvűek vagytok.

Horánszky Nándor sürgős interpellációjában előadja, hogyan állanak boszut a székelyudvarhelyi kerületben az ellenzéken és hogyan üdöglik, kinozzák őket. Felolvas adatokat, hogy egyik községben a csendőrök 48 embert minden felsőbb utasítás nélkül elfogtak, napokon át étlén, szomjan, némelyeket megköltözve tartottak és faggattak, hogy miért lettek ellenzékiek. Másutt 16 családos embert kintoztak. Mig ezek a szerencsétlen emberek éheztek, az alatt a csendőrök a bíró házánál lakomáztak. Egy községben 80 embert vittek a község házára. Később a dolgok az alispán tudomására jutván, szabadon bocsátatta őket.

Percel Dezső belügyminiszter közbeszól: Hiszen ezek a bíróságnál panaszt tettek!

Horánszky Nándor folytatja: Más kérdés az, hogy igazságot keresnek, és szintén más a hivatalos közegek büntés eljárása. Ezenfelül az ellenzék érzelmi körjegyzőket üdöglik, a kormánypártiakat jutalmazták, a népet pedig kinozzák. (Gyalázat!)

Percel Dezső belügyminiszter feleli: A Horánszky által megnevezett Kovács Sándor jobban tette volna, ha nem egy harmadiknak írja panaszok leveleit, melyekből itt interpellálnak, hanem egyenesen hozzája, mert ebben az esetben régen kireperálta volna a bajt. Különbben az ügyet meg fogja vizsgáltatni.

Egyes kormánypárti képviselők azt a hirt terjesztik, hogy az egész vexatura csak azért van, mert egy bírót agyonütöttek.

Szerkesztői üzenet.

G. J. úrnak, Görcsöny. A beküldött közleményben oly vádak foglaltatnak, a melyek a mellett, hogy bírósági eljárás elé tartoznak, még nem is közérdekek, ezért nem közölhetjük. Különbben ha a vádak bizonyíthatók, a felsőbb hatóság a közvetlenül hozzája intézett feljelentésre éppen úgy el fog járni a dologban, mintha birlapi uton lesz erre felelőltva.

NYILT-TÉR*)

Kitűnő Angol

TEA-RUM

James Walters & Comp. londoni cégtől, — továbbá: valódi ó

Slavon-Szilvorum

eredeti palaczkokban 1 frt 20 kr.

NICK A. K.-nál Pécsen,

király-utca 2. sz. és Bazár-udvar.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Legdiszesebb

női-ruhák

3 frt 50 krtól 4 frtig készítettnek el Pécsen, Anna utca 1. sz. földszint.

Ugyanott fehérnemű-varrás igen olcsó áron elvállaltatik.

Egy

udvari lakás

Pécsen, Anna-u. 1. számú házban, mely áll:

3. szoba, konyha, pince és padlásból, akár évi akár havi bérletben esetleg butorozva is, minden órában kiadó.

Bővebbet ugyanott a tulajdonosnál.

Weiss Jakab

fogorvos

fogorvosi és fogtechnikai műterme

Jókai (Kis-tér 7. sz. I. emelet.)

foghuzás kéjgázzal, fogtömések (plombirozás) rágáshoz teljesen alkalmas műfogak készítése.

Foghuzás szegényeknek ingyen.

„FORTUNA“ Aranybánya-Részvény-Társaság.

PROSPECTUS.

„Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság cége alatt az évi november hónap 19-én Tokaji Nagy Lajos kir. kőszegző közbenjöttével és hivatalos helyiségében

2,000,000 korona teljesen befizetett részvénytőkével

részvénytársaság alakult, melynek célját az erdélyi elhanyagolt aranybánya-
ipar fellendítése képezi, első sorban pedig a Szent-Endre nevű aranybánya meg-
vétele és kiaknázása.

Erdélyben kétezer esztendő óta foglalkoznak az emberek aranybányászattal s egész nagy vidék kizárólag abból él. Ennek dacára a bányászat a leghe-
tetlenebb módon primitív. Egy bányának sincs üzemi tőkéje, egynek sincsenek
gépei, a zúzómalmok pedig oly tökéletlenek, hogy a kőben levő aranyak több
mint a fele veszendőbe megy.

S ez eljárás mellett is több mint 14 métermássa aranyat produkál há-
rom millió korona értékben az a kicsiben való bányászkodás, melyet apró emberek,
iparosok, parasztek tartanak fenn. Csak néhány bánya van erősebb, még pedig kül-
földi kezében. E külföldiek, nem ismerve a viszonyokat, néhány gyengébb bányát
vásároltak össze s ennek dacára is nagy jövedelmeket értek el, 20-30 százalékot
osztottak föl, sőt annál többet.

Ídeje, hogy a hazai tőke ezekkel a bányákkal foglalkozzék. sőt kötele-
sége, mely kötelességnek teljesítése nagy anyagi hasznot is biztosít.

A társaság, mely az imént megalakult, a Szent-Endre-bánya megvétele
szerezését költötte, s első sorban ezt a bányát szándékozik üzembe venni. E
bánya Bucsum községben fekszik, Abrudbánya város közvetlen közelében. Tö-
szomszédos a Szent-Endre bányával a Concordia bánya, mely több millió forint
értékű aranyat adott. A Concordia-bánya részvényesei jobbra vidékbeli parasz-
emberek, üzlettőkéjük nincs, mert a nyert aranyon minden héten elosztanak
s gépeik sincsenek, mégis huzt esztendőn keresztül évente 400-600,000
koronát osztottak szét egymás között tiszta haszon gyanánt.

A Szent-Endre bányában ugyancsak aranyerek jönnek elő, melyek a
Concordiában, s az új társulat megfelelő üzlettőkével és a legújabb rendszerű
zúzómalmokkal fogja folytatni az üzemet.

Nyolc aranyér fel van már a Szent-Endre bányában tárva, mind olyanok,
melyek a Concordiában is ismeretesek, s melyek emitt is aranyban gazdagok,
s ugyanolyan arany mennyiséget fognak adni, mint a Concordia.

E bánya felől St. Ludwig Rainer bécsi ismert szakértő és volt arany-
bánya-igazgató, ki azt kétezer is megvizsgálta, következő nyilatkozatot teszi:

„Az Vik teljéről jelentésembe befejezett s általam sajátkezűleg tesze-
dett anyag 23 gr. finom aranyat adott egy tonnára, melyből 17.4 gr. fonszo-
ritható arany volt 28.53 frt értékben, 5-6 gr. pedig között állapotban levő
arany 8.40 frt értékben. Gyakorlatban ebből 70%, azaz 25.85 frt érték lesz
kinyerhető.“

Ugyancsak ő a következőket írja:
„Tőkével rendelkező és ésszerűen vezetett bányavállalatok számára
Erdély rendkívül hálás talaj, csak érteni kell bevárni türellemmel a kedvező
pillanatot, s adandó alkalommal gyorsan cselekedni... Azon szilárd meggyőző-
déssel zárom jelentésemet, hogy a Szt-Endre bánya rövid idő alatt az ország
nagy és jövedelmes bányavállalatai közé méltán lesz sorolható.“

A bánya öt közép bányatárból áll s több mint 75,000 m² méter felü-
lettel bír, úgy, hogy sok esztendőre elegendő zúzómalmot bír szállítani.

A „Fortuna“ részvénytársulat 2,000,000 korona alaptőkével alakult
meg, úgy, hogy elegendő üzleti tőke álljon rendelkezésre és a szükséges gépek,
zúzómalmok a legjobb rendszer szerint megépíthetők legyenek. Az alakuló köz-
gyűlésen az alulírott igazgatóság és felügyelő-bizottság választott meg.

A zúzómalmok úgy lesznek berendezve, hogy naponta 80 tonna ércet dol-
gozzanak fel.

E művelet mellett a társulatnak rendkívül fényes prosperálás ígérkezik.
A minden kétséget kizáró fenti adatokra támaszkodva, a várható haszon a kö-
vetkező számtételeket mutatja

Egy tonna érc átlag 51 korona 70 fillér
értékű aranyat ad, vagyis 80 tonna érc 4136 korona — fillér
értékű aranyat.

Tonnánkénti költség (az összes kiadások betu-
dásával) 12 korona = 960 kor-na — fillér

Marad naponta 3176 korona — fillér

Ez kitesz 350 munkanapon át (az üzem folytonos) kerek 1.111,600 koronát.

E számlásnál azonban csak a zúzórében található arany vétetett tekin-
tetbe; mind a mellett egy a Szent-Endre bányában, mint a tözszomszédos Con-
cordiában tömérdek szabadarany fordul elő. Ha tehát ennek értékét a fenti
összegnek csak 25%-ával számítjuk, vagyis 277,900 koronával, akkor is
mindezek szerint 1.381,500 koronányi évi tiszta haszon mutatkozik.

A nyereső porarany e számításban szintén nem vétetett tekintetbe.
Ennek értéke is emelni fogja a fenti összeget 8-10%-kal. Ha tehát a várható
évenkénti tiszta hasznot

1.200,000 koronára

tdaszuk, úgy ez szigorúan szolid alapon nyugszik, minden előre nem látottak
tekinetbevétele mellett. Ezek szerint minden kétséget kizáróan a részvénytőké-
nek 60%-nyi jövedelmezősége tőkézetesen biztosítva mutatkozik.

A „Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság az alakuló közgyűlé-
sen elfogadott alapszabályok szerint 2,000,000 korona teljesen befizetett
alaptőkével, egyelőre 30 évi időtartamra alakult meg. E 2,000,000 korona
részvénytőke felosztatik 80,000 darab 25 korona névértékű részvényre.

Az osztalék felosztása, valamint a társaság nyilvános tanácskozásai min-
den négy hónapban történnek, és az eredmény az összes magyar, osztrák és
németországi nagy lapokban fog közzététetni.

AZ IGAZGATÓSÁG:

Hg. Batthyány-Strattmann Ödön, Böer Béla, Gr. Festetics Géza,
elnök. Abrudbánya polgármestere.

Gr. Berchtold Miklós, Hammond Eduard P. T., Langerman James W. S.,
az északamerikai Egyesült-Államok San-Franciskóból.
volt főkonzulja

A FELÜGYELŐ-BIZOTTSÁG.

Kálnoki Henrik, elnök. Hoitsy Jenő, Grátzy János.

Aláírási felhívás

E prospektus alapján alólírott syndikátus az ez évi november 19-én
2,000,000 korona teljesen befizetett részvénytőkével megalakult és a
budapesti kereskedelmi és váltótörvényeséknél bejegyzett

„FORTUNA“ Aranybánya-Részvény-Társaság

40,000 drb 25 korona névértékű részvényére ezennel aláírási felhívást
böcsátunk ki.

A „Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság 2,000,000 korona
alaptőkével egyelőre 30 évi időtartamra alakult meg. E 2,000,000 korona
részvénytőke felosztatik 80,000 darab 25 korona névértékű részvényre.

A részvényeket 25 koronájával = 12 frt 50 kr. becsátjuk a közönség
rendelkezésére, hogy így a kevésbé vagyonos közönség is részt vehessen ezen
nyereségteljes vállalatban.

A Szent-Endre bányából származó aranytartalmu kővek példányai a
„Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság irodájában Budapest, V.,
Füüd-utca 4. sz. a hivatalos órák alatt d. e. 9-1-ig és d. u. 3-6-ig meg-
tekinthetők.

A részvénytársaság 80,000 darab részvényéből részben az igazgatóság,
részben pedig az alólírottak által képviselt syndikátus 40,000 drbot egyelőre
maguknak tartanak meg.

Az aláírások a „Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság részvényeire
folyó évi

december 12-től bezárólag december hó 20-áig

tartanak. Aláírási bejelentéseket és befizetéseket elfogad a „Fortuna“ Arany-
bánya-Részvénytársaság irodája: Budapest, V., Füüd-utca 4.

Az aláírásnál minden egyes aláírt 25 korona = 12 frt 50 kr. névértékű
részvényre 12 korona = 6 frt fizetendő le. A többi 6 frt 50 kr. egy hónappal
később, vagyis 1897. január 15-ikéig teljesítendő. Az aláírók jogosítva vannak
azonban az egész részvényösszeget is azonnal lefizetni, mely esetben a végle-
ges részvények is megjelenésük után azonnal kiszolgáltatnak.

Magától értetődik, hogy az alólírottak által képviselt syndikátus fentartja
magának azt a jogot, hogy az aláírásokat a jegyzések mérve szerint lessál-
lítsa. A jegyzésekre esetleg jutó részvények mennyiségét lehetőleg gyorsan
fogja az aláírókkal közölni.

Budapest, 1896. december hónapban.

A „Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság syndikátusa.

1896. december

A „Fortuna“ Aranybánya-Részvény-Társaság

részvényeladási syndikátusának

Budapest, V., Füüd-utca 4.

Alólírott a mellékelt prospektus és aláírási felhívás ér-
telmében a „Fortuna“ Aranybánya-Részvénytársaság rész-
vényeiből ezennel _____ drb. azaz _____

_____ drb 25 korona névértékű részvényt veszek és kö-
telezem magam jelen aláírásommal egyidejűleg minden 25
korona névérték után 12 koronát, összesen _____ koronát
a további részvényenkint 13 koronát, azaz _____ koronát,
pedig legkésőbb 1897. január 15-éig a „Fortuna“ Arany-
bánya-Részvény-Társaság hivatalos helyiségében (Budapest,
V., Füüd-utca 4. sz.) készpénzben lefizetni.

Aláírás: _____

Cím: _____

Ez a levél kellőleg kitöltve és aláírva „Fortuna“ Aranybánya-
Részvény-Társaság címére (Budapest, V., Füüd-utca 4. sz.) beküldendő.